

איתרות ומגיד ממעשהו

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

לעתיד לבוא יושלם תענוג הקב"ה בהשפעתו אלינו בשלימות

במאמר זה מבאר המגיד שני דרכים בדרכי ההשפעה, שהם על ידי משפיע ומקבל, שלשניהם יש שותפות בכוח ההשפעה, להגביר או חלילה למעט ההשפעה.

שני דרכים אלו, הם דרכי היחוד, שהרי ההשפעה הרוחנית היא יחוד - שהמשפיע הוא השי"ת שכל הטוב הוא מעצמותו שמשפיע את אורו הטוב להנבראים, והמקבל הם הנבראים, שכל טוב שיש להם הוא ממנו יתברך, וההשפעה היא בעצם קרבה אל המשפיע הטוב, ותכלית ההשפעה בדרגה הגבוהה ביותר היא בבחינת היחוד, כאשר המקבלים שהם הנבראים בני ישראל מתכללים ונעשים אחד עם המשפיע, שכל רצונותיהם ותשוקותיהם הם בו יתברך, ואז מקבלים את השפע בשלימות.

והדרך הראשונה היא כאשר המשפיע הקב"ה משפיע את שפעתו בהדרגה, על מנת שעל ידי השפע יוכלו המקבלים להזדכך בקדושת השפע היורד אליהם ולהתקרב אליו, היא בתחילה 'דד' מכיון שבעוד שהשפע נמשך בהדרגה ואין המקבלים מתכללים כליל במשפיע יתברך שמו, אזי אין המקבלים יכולים לקבל את השפע בשלימות, ועדיין יש בהם חסרון, שחלקים בנפשותם עדיין אינם מזוככים באור האלקות שהוא אור החכמה, ואז הם בבחינת ד' - דלות, וממילא גם המשפיע שרצונו להשפיע להם בשלימות הוא בבחינת ד' - דלות.

ואע"פ שכאשר המקבלים מקבלים כל מה שיכולים לקבל באותה שעה אין הם מתוארים בשם דלות, כיון שיכולים לקבל כל מה שיכולים לקבל באותה שעה, מכל מקום יש צד שהם מתוארים בשם דלות מכיון שמיד כשהם מקבלים את כל מה שיכולים לקבל, אז על ידי זה גופא מזדככים נפשותם ומתקרבים יותר להקב"ה, ואז הם נעשים כלים יותר לקבל ההשפעה, וממילא שוב נעשים בבחינת דלות. אבל הקב"ה שתמיד רצונו להשפיע יותר עד שיהיה היחוד השלם שהוא התכללות בני ישראל בהקב"ה, נקרא תמיד בבחינת דל על שם רצונו הזה להשפיע, עד שיהיה התקון השלם שאז יוכלו בני ישראל לקבל השפע בשלימות.

ובחינה זאת נקראים 'מטי ולא מטי', שתמיד השפע יורד בבחינת 'מטי' שהוא ירידת השפע, ומיד 'לא מטי' נפסק השפע מלרדת יותר כיון שאין המקבלים יכולים לקבל יותר, אבל מיד על ידי זה גופא שקיבל את שפע הבורא יתברך הוא מזדכך יותר, וממילא מיד 'מטי' יורד השפע שוב להשפיע לו שוב, ונפסק כיון שאינו יכול לקבל יותר מאשר נזדכך עכשיו, וחוזר חלילה.

אבל הדרגה השניה שהיא ההשפעה אשר אינה בהדרגה כלל והיא נעשית בפעם אחת, היא הדרגה שבה המקבל - נשמות ישראל, מתאחדים בבורשם באופן של התעלות מלמטה למעלה, והיינו שמעלה את כל כוחות הנפש לחשוב ולעין רק בידיעת אלקותו יתברך, וזו היא הדרגה של ברכות שמונה עשרה, שבה החיבור למקור הברכה הוא על ידי שמתחבר ומתדבק בה עצמה בלי שום אמצעי.

אמנם לעתיד לבוא כאשר תתעלה הבריאה אל שורשה אז תהיה ההשפעה באופן זה, שגם ההשפעה מלמעלה למטה תהיה שלא בהדרגה, וזו היא ההשפעה שאינה מכונה 'דד' מכיון שאינה נמשלת להשפעתו של דד שהיא בהדרגה, וגם מכיון שאין המשפיע והמקבל נקראים ד' שהיא מלשון דלה ועניה.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זיע"א לפרשת השבוע

[הן עם לבדד ישכון]. טעם למה אין נזכר בכתובת ברכות שמונה עשרה מלכות, וקשה ממה שאמרו (ברכות מ:): הלא כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה וכו'. פרוש לתרץ ההבדל בין ברכות שמונה עשרה לשאר ברכות, על דרך מה שאיתא בזהר (בראשית נה:): לית טיבו שריא אלא באתר דכר ונוקבא אין טוב שורה אלא במקום שיש בו זכר ונקבה, כלומר משפיע ומקבל.

פי הנה דדים שהוא הגייה בלשון רבים אל תיבת 'דד' - שהיא כינוי לכוח השפעת האם לבנה, המורכבת משני אותיות דל"ת, נקראים על שם בחינת דל"ת המורה על בחינת דלה ועניה, שהם שני בחינות, אחד המקבל שהוא בבחינת דלות שהרי הוא מקבל מהמשפיע כל השפעתו ואחד המשפיע. ומבאר איך אפשר לכנות את המשפיע בשם דל, והוא משום שהמשפיע נצרך למקבל ההשפעה, המשפיע צריך את המקבל כדי שיקבל ממנו את ההשפעה, משום שלפני שמשפיע חסר לו התענוג שמקבל מהמקבל בהשפעתו, כמו שאמרו יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק (פסחים קיב). וכו'.

והד"ד שהוא חיבור שני דלתי"ן, הרצון להשפיע והרצון לקבל שמתחברים יחדיו בכוונה אחת וביחוד גמור, נעשה פדי להוריד השפע בהדרגה כמשל העגל שיונק מאמו בהדרגה את חלבה וכך יכול לקבל ממנה את מזונו, ולא בבת אחת שלא יהיה יכול לקבלו, ולכן השפע נמשך על פי יכולת המקבל לקבלו.

והנה כשהעגל יונק מה שצריך לו, שוב אינו בבחינת דל"ת, שאין חסרון לו שהרי כבר נתמלא כל חסרונו ואינו יכול לינוק יותר, אבל הפרה גם לאחר ההשפעה היא עדיין בבחינת דל"ת, שחסר לה התענוג שמקבלת מהמקבל, כי רצונה ותענוגה עוד להשפיע יותר מהיכולת המצומצמת של המקבל לקבל השפע, שהרי כח ההשפעה שלה גדול לאין ערוך מיכולתו של העגל לקבלו, רק מחמת חסרון המקבל לקבל יותר היא מצמצמת תענוגה ואינה נשפעת ממנה יותר. ולעניינינו - מכיון שהמקבל עדיין לא השלים את עצמו ושכלו להיות באופן שיוכל לקבל את שכלו המשפיע אליו, נצרך המשפיע לצמצם את חכמתו ולהשפיע רק כפי הבנתו של המקבל.

וזהו שכתב בספר תקוני הזהר (תיקון כא פז). על הפסוק (תהלים פו א) 'כי עני ואביון אני, איהו אביון ואיהי עני, אביון לשון תאוה שתאב לדבר, ועניות לשון חסרון ממש. ורוצה לומר כי בעת שעדיין לא נזדככו העולמות לגמרי כפי שיהיה לעתיד לבוא, וממילא אינם יכולים לקבל השפעתו יתברך בשלמות כיון שעדיין אינם בבחינת 'אין' שבטל לגמרי לאור ה' ויכול לקבל את האור כראוי, אזי לא נשלמה תאותו יתברך להשפיע בשלמות, ולכן נקרא הקב"ה אביון, שעדיין תאב להשפיע יותר.

וזהו שכתוב (תהלים פו א) 'פי עני ואביון אני, רוצה לומר שעבד דוד המלך עליו השלום את הקב"ה בודאי שלא על מנת לקבל פרס, רק פדי שישלם תאותו יתברך להשפיע בשלמות, ויהיה הוא

יִתְבַּרְךָ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מִמֶּנּוּ כְּנֹזֵךְ לְעִיל,
וְהוּא, רוֹצֵה לִוְמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם,
יְהִי בַחֲנִינֵי מִשְׁפִּיעַ תַּעֲנוּג לְהַשִּׁים יִתְבַּרְךָ,
עַל יְדֵי שִׁישִׁלִים אֶת רְצוֹנוֹ לְהַשְׁפִּיעַ בְּשִׁלְמוֹת,
בְּאֻמְצוֹת הַהֲכֵנָה שִׁיכִין אֶת לְבוֹ בְּשִׁלְמוֹת אֶל
הַקֶּבֶה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה נִפְשׁוֹ מוֹכֵנָה לְקַבֵּל
הַהֲשַׁפְעָה, לְכֹן אָמַר 'כִּי עֲנִי, בַחֲנִינֵי מְקַבֵּל
מִה שְׁאֵנִי רוֹצֵה לְקַבֵּל שֶׁפֶע, אֵינִן זֶה אֵלָּא מִפְּנֵי
שְׁאֵנִי גַם כֵּן 'וְאֲבִיו, שְׁאֵנִי תָאֵב לְהַשְׁפִּיעַ
לָךְ תַּעֲנוּג כְּנֹל וְזֶהוּ בַחֲנִינֵי מְקַבֵּל עַל מִנֵּת
לְהַשְׁפִּיעַ, שֶׁדַּבֵּק בְּמִידוֹתָיו יִתְבַּרְךָ.

וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים מִב ב) 'צִמְאָה נִפְשִׁי
לְאֱלֹהִים לְאֵל חִי'. שֶׁצִּמְאוֹן נִפְשׁוֹ וְתַאוּתוֹ שֶׁל
דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיָּה מִרְכָּבָה לְשִׁכְנָה, הִיא כִּי בַחֲנִינֵי
נִוְקָבָה הַמְקַבְּלָת. כִּפִּי שֶׁהִיא לְמַעַלָּה בְּעוֹלְמוֹת
- בַּחֲנִינֵי שִׁכְנָה נִקְרָא אֱלֹהִים, שֶׁהוּא לְשׁוֹן
שְׁרָרוֹת כְּמוֹ שְׁבִית דִּין נִקְרָאִים בְּשֵׁם אֱלֹקִים
(שְׁמוֹת כֶּב ז), וְאֵינִן מֶלֶךְ בְּלֹא עִם (פְּרָקִי דְרַבִּי
אֲלֵיעֶזֶר פְּרָק ג), וְלִכֵּן הַמֶּלֶךְ מְקַבֵּל שְׁרָרוֹתוֹ
מִעֲמֹו וּמִעֲבָדָיו. וְרוֹצֵה לִוְמַר שְׁכוּוֹנֵתִי הִיא
עַל יְדֵי צִמְאוֹן נִפְשִׁי וְהַזְדַּכְכוּתָהּ מִכַּח הַצִּמְאוֹן,
פּוֹעֵל אֲנִי שִׁיָּהָ אֵל חִי, בַּחֲנִינֵי מִשְׁפִּיעַ מִיֵּדֵת
הַיְסוּד שֶׁמִּמֶּנּוּ נֹבְעִים כָּל הַהֲשַׁפְעוֹת, שֶׁהוּא
מִקּוֹר הַמַּחֲשָׁבָה לְהַשְׁפִּיעַ וּלְבְרוֹא אֶת הָעוֹלָם,
יְהִי גַם כֵּן בַּחֲנִינֵי אֱלֹהִים שֶׁהוּא כִּינּוֹי לְמִיֵּדֵת
מַלְכוּת הַמְקַבְּלָת. פְּרוֹשׁ בַּחֲנִינֵי מְקַבֵּל תַּעֲנוּג
מִמֶּנּוּ, שִׁישִׁלִים כָּל תַּעֲנוּגוֹ לְהַשְׁפִּיעַ בְּשִׁלְמוֹת,
זֶה עַל יְדֵי שְׁנֵהִיָּה כְּלִים רְאוּיִים לְקַבֵּל אֶת
הַתַּעֲנוּג בְּשִׁלְמוֹת.

וְזֶהוּ שְׁאִיתָא (זוֹהַר בְּרַאשִׁית נה:): לֵית טִיבּוּ
שְׂרִיא אֵלָּא בְּאַתְרַּ דְּכֹר וְנוֹקְבָא כו', כִּי אֵינִן טוֹב
בָּא וְנִשְׁפַּע אֵלָּא עַל יְדֵי מִשְׁפִּיעַ וּמְקַבֵּל
שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי נִוְקָבָה סְפִירַת הַמַּלְכוּת, כְּלוֹמַר
שֶׁקַבְּלַת הַשְׁפַּע תְּלוּיָהּ בְּמִשְׁפִּיעַ וּבְמִקְבֵּל כְּאַחַד
וְאֵם אֵינִן הַמְקַבֵּל מוֹכֵן וּמוֹזַכֵּן כְּרַאוּי לְקַבְּלַת
הַשְׁפַּע לֹא יוֹכֵל לְקַבְּלוֹ, וְהִיא מִדַּת הַצִּמְצוּם
שֶׁל הַשִּׁכְנָה שְׁמוּדַת כְּמַה נִּזְדַּכְכוּ הָעוֹלְמוֹת
וְנִשְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל שֶׁפֶע אֱלֹקוֹת כְּדֵי שֶׁלֹּא
יִקְבְּלוּ הָעוֹלְמוֹת יוֹתֵר מִהִיכּוֹלֵת וַיִּתְבַּטְּלוּ, וְזֶהוּ
מִיֵּדֵת נִוְקָבָה כְּמוֹ שְׁאִיתָא (בְּבֵא מִצִּיעָא פז).
אֲשֶׁה עֵינִיָּה צְרָה בְּאוֹרְחִים וְאֵינִן זֶה מִשׁוּם
רוֹעַ לִיבָה חֲלִילָה, אֵלָּא מִשׁוּם שֶׁזֶהוּ תְּפִקִידָה
בְּהַכְרַח שְׁמוּדַת מַה יִּכּוֹלֵת הָאוֹרַח לְקַבֵּל וְלֹא
יִקּוּץ בְּמֵאכְלוֹ, וְזֶהוּ עֵינִן הַשִּׁכְנָה לְצִמְצוּם
[שִׁישְׁפַּע בְּהַדְרָגָה] שִׁיּוֹכְלוּ לְקַבְּלוֹ, לְכֹן
כְּשֶׁאֲבָרֵהֶם אֲמַר קִמַּח אֲמַרָה שְׂרָה סוֹלֵת וּבְרַרָה
לְאוֹרְחִים הַסּוֹלֵת שִׁיּוֹכְלוּ לְאִכּוֹל.

וְזֶהוּ כָּל בְּרָכָה שְׁאֵינִן בָּהּ שֵׁם וּמַלְכוּת,
שֵׁם פְּרוֹשׁ הַמְשַׁכָּה דֶּה־הַמְשַׁכָּה הִיא עַל יְדֵי
אוֹתוֹת הַשֵּׁם הַמְפּוֹרֵשׁ שֶׁעַל יְדֵי יוֹרֵד הַשְׁפַּע
לְתַחְתּוֹנִים, וּמַלְכוּת פְּרוֹשׁ צִמְצוּם שֶׁעַל יְדֵי
קַבְּלַת הַמַּלְכוּת מִצִּמְצוּם הַשְׁפַּע לְפִי קַבְּלַת עוֹל
מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ וְאֵז נַעֲשִׂיִים הַמְקַבְּלִים רְאוּיִים
לְקַבְּלוֹ, וְאֵם אֵינִן שְׁנֵי דְבָרִים אֵלּוֹ אֵז אֵינָה בְּרָכָה
אֵינִן בָּהּ פְּעוּלַת הַ'בְּרָכָה' שֶׁהִיא הַמְשַׁכָּה, שְׁאֵינִן
יִכּוֹל לְסַבְּלָהּ.

וְזֶהוּ בְּבִרְכוֹת הַנְּהַיִן שֶׁהוּא הַמְשַׁכָּת
מִמַּעַלָּה לְמַטָּה לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפֶע אֱלֹקִי עַל יְדֵי

הַבְּרָכָה, אֲבָל בְּשִׁמּוֹנָה עֲשָׂרָה בְּרָכוֹת שֶׁהֵן
הַעֲלָאוֹת מִמַּטָּה לְמַעַלָּה שֶׁבָּהֶם מַעֲלִים אֶת
הַמַּלְכוּת - כְּלָלוֹת וְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל - לְשִׁרְשָׁה
עַל יְדֵי שִׁישְׁפִיעִים לֵה שֶׁפֶע שֶׁל 'מוֹחִין'
בְּתִיבּוֹת בְּרָכָה רַאשׁוֹנָה מִהַמִּידוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת,
כְּדֵי שִׁישִׁלִים קוֹמָתָה עַד לְמַעַלָּה רַאשׁ, וְשֵׁם
לְמַעַלָּה, הַ'מַּלְכוּת' אֵינָה בְּבַחֲנִינֵי צִמְצוּם
כְּמוֹ בְּהַמְשַׁכָּה מִמַּעַלָּה לְמַטָּה שֶׁשֵּׁם
הַ'מַּלְכוּת' בְּדִרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה - שְׁמֹתִלְבֶּשֶׁת
וְשׁוֹרָה לְפִי הַדְּרָגָה שֶׁל הָעוֹלְמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים,
וְלִכֵּן הַהַמְשַׁכָּה אֶל הַמַּלְכוּת יוֹרֵדֵת רַק עַל יְדֵי
צִמְצוּם הַשְׁפַּע, לְמַשְׁלַח הַחֲטָה זְרוּעָה כְּשִׁיָּהָ
בָּאָה לְשִׁרְשָׁה, כַּח הַצּוֹמֵחַ הַשּׁוֹכֵן בְּאֲדָמָה,
יְגַדֵּל מִמּוֹנָה כְּמַה גְּרַעֲנִין, וְעַל יְדֵי שֶׁהַחִיטָה
מִתְּכַלֵּלֵת בְּכַח זֶה כְּשִׁיָּהָ נִרְקַבֵּת וּבִטְלָה צוֹרֵתָה
בְּבַחֲנִינֵי 'אֵינִן', יִצְמִיחַ מִמֶּנָּה הַכּוֹחַ הַנִּזְכָּר רִיבּוּי
חִיטִּים לְאֵינִן עֵרוֹךְ מַכְמוֹת חִיטָה שֶׁנִּזְרַעָה.

לְכֹן אֵינִן צְרִיךְ לְמַלְכוּת, פְּרוֹשׁ צִמְצוּם
לְאֲמִירַת "מֶלֶךְ הָעוֹלָם" שֶׁעֲנִינָהּ הוּא יִרְאֶה
וְקַבְּלַת עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת הַשְׁפַּע
הַיּוֹרֵד עַל יְדֵי מַלְכוּת זֹאת, בְּשִׁמּוֹנָה עֲשָׂרָה,
כְּלוֹמַר שֶׁם אֵינִן צְרִיךְ לְמִיֵּדֵת הַצִּמְצוּם לְהַכִּיֵן כְּלִי
לְקַבְּלַת הַשְׁפַּע, כִּי שֵׁם בִּיכּוֹלֵת לְמַלְכוּת לְקַבֵּל
שֶׁפֶע שְׁאֵינִן גְּבוּלִי, כִּיּוֹן שֶׁהִיא עֲצֻמָּה נְכַלֵּלֵת
בְּמִקּוֹר הַשְׁפַּע וְאֵינָה זְקוּקָה לְכָלִים נִפְרָדִים, אֲבָל
מֶלֶךְ עוֹזֵר שְׁבוֹ אֲנִי עוֹסְקִים בְּבִנְיַן הַמַּלְכוּת,
לְאַחַר שְׁנֵתְעַלְתָּה לְדִרְגַת שְׁלִימוֹתָה שֶׁהִיא 'פְּנִים
בְּפְנִים', וּבְכָל עֵת שֶׁהַשִּׁכְנָה עוֹלָה לְדִרְגָּה גְּבוּהָה
יּוֹתֵר צְרִיכִים לְבִנּוֹת אֶת כָּל קוֹמָתָה מִחֲדָשׁ,
מִמִּילָא לְצוֹרֵךְ הַבְּנִינִן הַנִּזְכָּר צְרִיכִים אֲנִי שֵׁם גַּם
כֵּן הַמְשַׁכָּה מִלְּמַעַלָּה לְבִנּוֹת קוֹמַת הַשִּׁכְנָה
עַל יְדֵי הַשְׁפַּע הַיּוֹרֵד מִסְפִּירוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, נִזְכָּר
לְשׁוֹן מַלְכוּת שֶׁהוּא הָעֲלָאוֹת מִיֵּן נִוְקְבִין, כְּדֵי
לְעִשׂוֹת כְּלִי לְשֶׁפֶע הַנִּמְשָׁךְ בְּתִיבַת 'בְּאֵהָבָה'
לְבִנְיַן הַשִּׁכְנָה שֶׁבְּנִינָהּ הוּא עַל יְדֵי אֵהָבָה.

וְזֶהוּ 'הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֹּן'. ד"ד נִקְרָא עַל
שֵׁם שְׁנֵי דָלֵת"ו, מִשְׁפִּיעַ וּמְקַבֵּל כְּנֹזֵךְ
בְּמִקּוֹם אַחֵר. וְאֲמַרְוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּם
לְבְּרָכָה (מִדְרַשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים א יב) הַבְּרִיחַ
הַתִּיכֵן מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, זֶה יַעֲקֹב,
רוֹצֵה לִוְמַר שֶׁבְּשִׁבְלֵוֹ יֵשׁ הַתַּחְבְּרוֹת
לְאֱלֹהוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ עִם הָעוֹלְמוֹת, בְּשִׁבְלֵוֹ
הַתַּעֲנוּג שִׁיִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי
רַבִּינוּ, שֶׁהַקֶּבֶה"ה הַשְׁתַּעֲשַׁע בְּמַעֲשֵׂי הַצְּדִיקִים
שְׂרָאָה אֲשֶׁר הֵם עֲתִידִים לְעִשׂוֹת, עוֹד קוֹדֵם
שֶׁנִּבְרָאוּ פְּעוּעֵל בְּעוֹלָם, וּמִכּוּחַ זֶה כְּבִיכּוֹל נֹאצְלָה
הַמַּחֲשָׁבָה לְבְרוֹא אֶת הָעוֹלְמוֹת, וְזֶהוּ לְב' דָּד
יִשְׁכֹּן, פְּרוֹשׁ בְּשִׁבְלֵם יֵשׁ הַתַּחְבְּרוֹת לְב'
בַּחֲנִינֵי ד"ד, מִשְׁפִּיעַ וּמְקַבֵּל, שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם
נִקְרָא 'דד', הֵן הַמְשַׁפִּיעַ - שׁוֹרֵשׁ כָּל הַהֲשַׁפְעוֹת,
וְהֵן הַמְקַבֵּל - כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִרִי כָּל אֶחָד
מִשְׁנֵיהֶם הוּא גַם מִשְׁפִּיעַ וְגַם מְקַבֵּל, שֶׁהִרִי כְּנִסְתַּת
יִשְׂרָאֵל גַּם הִיא בְּבַחֲנִינֵי מִשְׁפִּיעַ לְהַקֶּבֶה"ה, עַל יְדֵי
שִׁישְׁלִימָה אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ לְהַשְׁפִּיעַ בְּשִׁלְמוֹת.
וְעַל כֵּן נִקְרָא ד"ד, רוֹצֵה לִוְמַר שְׁנֵי בַּחֲנִינֵי
דָל"ת, אֶחָד מִהַמְקַבֵּל שֶׁהוּא דָל לְפָנֵי קַבְּלַת
הַשְׁפַּע מִכִּיּוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי הַ'מַּלְכוּת' שְׁאֵינִן לֵה
מַעֲצָמָה כְּלוֹם, וְאֶחָד מִהַמְשַׁפִּיעַ שֶׁמִּצְמָצֵם

תַּעֲנוּגוֹ בְּהַשְׁפַּעְתּוֹ וְנַעֲשֶׂה בַּחֲנִינֵי דָל"ת
אֲפִילוֹ לְאַחַר שִׁישְׁפִיעַ, מִכִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִשְׁלַם לֹו
תַּעֲנוּגוֹ לְסַבְּתַת הַמְקַבֵּל.

וְזֶהוּ מְטִי וְלֹא מְטִי. הַגֵּם שֶׁבַּחֲנִינֵי מְטִי וְלֹא
מְטִי הוּא בְּשְׁנֵי מַדְרָגוֹת שֶׁתְּמִיד הַכֹּלל הוּא
שֶׁכְּשֹׂאוֹר הַשְׁפַּע מְטִי מֵאִיר בְּמַדְרִיגָה הָאֲחַת הוּא
מִסְתַּלַּק מִהַמְדְרִיגָה שֶׁתַּחְתֶּיהָ מְרֹוב תְּשׁוּקָתָהּ
לְהַתְּכַלֵּל בְּמַדְרִיגָה הַמְשַׁפַּעַת אֵלֶיהָ אָף עַל
פִּי כֵּן גַּם בְּמַדְרָגָה הָא' בְּמַדְרִיגָה הָרַאשׁוֹנָה
הוּא בְּבַחֲנִינֵי מְטִי [וְלֹא מְטִי], שְׁגַם בְּמַדְרִיגָה
הַמְשַׁפַּעַת יֵשׁ שְׁנֵי בַּחֲנִינֵי אֵלּוֹ שֶׁל מְטִי וְלֹא
מְטִי בְּרַצּוֹא וְשׁוֹב, אָף אֵם יְהִיָּה מְטִי לְבָד אֵם
תִּהְיֶה אֲצֵל הַמְשַׁפִּיעַ בְּקַבְּעַת תְּמִיד רַק מַדְרִיגַת
מְטִי, שֶׁלֹּא תַחְזוֹר וְתִסְתַּלַּק מִיֵּד מִמֶּנּוּ בְּרַצּוֹא
וְשׁוֹב, דְּהֵינּוּ לְהַשְׁפִּיעַ כָּל תַּעֲנוּגוֹ שֶׁהִרְצוֹן
לְהַשְׁפִּיעַ' אֲצֵלוֹ יְהִי 'מְטִי' לְגַמְרֵי וְיוֹצֵא רְצוֹן
זֶה מִהַכַּח אֶל הַפּוֹעֵל לְהֵאִיר בְּעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת,
דְּהֵינּוּ שִׁישְׁפִיעַ בְּשִׁלְמוֹת בְּלִי צִמְצוּם אֶת
הוּא אֶל הַמְקַבֵּל (כִּי עֲצֻם גִּילּוֹי רְצוֹנוֹ לְהַשְׁפִּיעַ
הוּא עֲצֻמוֹ הַהֲשַׁפְעָה, שֶׁאֲצֵל הַקֶּבֶה"ה גִּילּוֹי הַרְצוֹן
הוּא הַפּוֹעֵל עֲצֻמָּה, שֶׁהִרִי אֵינּוֹ נִצְרָךְ לְשׁוּם
פְּעוּלָה כְּדֵי לְהַשִּׁלִּים אֶת רְצוֹנוֹ), אֵז לֹא יוֹכֵל
הַמְקַבֵּל לְקַבֵּל כָּלל, לְזֶה הוּא בַּחֲנִינֵי לֹא
מְטִי (פְּרוֹשׁ אֲצֵל הַמְשַׁפִּיעַ הוּא בְּבַחֲנִינֵי
לֹא מְטִי, שְׁאֵינּוֹ מִשְׁפִּיעַ אֶת שֶׁפֶעוֹ בְּשִׁלְמוֹת
לְפִי רְצוֹנוֹ שְׁרוּצָה לְהַשְׁפִּיעַ בְּשִׁלְמוֹת), בְּכַדִּי
שֶׁתְּזַדְּכֶךָ נִפְשׁוֹ שֶׁל הַמְקַבֵּל עַל יְדֵי הַצִּמְצוּם
הַגּוֹרֵם הַתְּשׁוּקָה לְקַבֵּל יוֹתֵר, וּמִמִּילָא עַל יְדֵי
זֶה נִמְצָא שֶׁתְּוֹכֵל בַּחֲנִינֵי הַמְקַבֵּל לְקַבֵּל רֹב
הַהֲשַׁפְעָה מֵאֱלֹהוֹת"ו כְּבִיכּוֹל.

וְכָל זֶה לֹא בְּשִׁבְלֵוֹ שְׁלִמוֹת נִפְשׁוֹ, שֶׁל
הַמְדְרִיגָה הַמְשַׁפַּעַת, שְׁאֵינָה צְרִיכָה לְשׁוּם תִּיקוּן,
רַק כְּדֵי שִׁישְׁלִים אֶת הַמְקַבֵּל, שֶׁבִּשְׁעָה שֶׁהָאוֹר
'מְטִי' אֲצֵל הַמְשַׁפִּיעַ אֵז הַמְדְרִיגָה הַמְקַבְּלַת
מִמֶּנּוּ הִיא בְּבַחֲנִינֵי 'צוּא' וְכִלְתָּה נִפְשָׁה בְּכָלֵת
גַּמּוֹר לְהַתְּכַלֵּל בְּמִשְׁפִּיעַ, וְעַל יְדֵי שֶׁהָאוֹר חוֹזֵר
וּמִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ אֵז הַמְקַבֵּל חוֹזֵר לְהַתְּדַבֵּק
בְּמִשְׁפִּיעַ בְּבַחֲנִינֵי 'שׁוֹב', וּבְכַךְ מִשְׁלִים אֶת
עֲצֻמוֹ וְאֵת הַ'כָּלִים' שֶׁלוֹ לְקַבֵּל אֶת הַשְׁפַּע כְּרַאוּי
בְּהַתְּיִשְׁבוֹת, וְחוֹזֵר חֲלִילָה, וְכו'.

וְזֶהוּ פְּרוֹשׁ מִה שְׁאֲמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ צִמְאָה
נִפְשִׁי לְאֱלֹקִים, שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ צִמְאָה
לְאֱלֹקִים לֹא-ל חִי, כְּלוֹמַר שֶׁתְּזַדְּכֶךָ כָּל כְּפֶ
שֶׁתְּוֹכֵל לְקַבֵּל רֹב הַהֲשַׁפְעָה כְּפִי רְצוֹנוֹ
יִתְבַּרְךָ לְהַשְׁפִּיעַ בְּשִׁלְמוֹת, וְיְהִיָּה הַשְּׁכֵל
מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מִמֶּנּוּ שִׁיָּהִי הַשְּׁכֵל הַנִּבְרָא יוֹכֵל
לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲנוּג הַקֶּבֶה"ה בְּשִׁלְמוֹת, כִּיּוֹן שִׁיָּהִי
מִזְכּוֹךְ הַשְּׁכֵל כָּל כֵּךְ שִׁיָּהִי רוּחָנִי לְגַמְרֵי וְיוֹכֵל
לְקַבֵּל אוֹר אֱלֹקוֹתוֹ בְּשִׁלְמוֹת, כְּדֵי שֶׁעַל יְדֵי
יְהִיָּה נִשְׁלַם וְנִתְמַלֵּא רְצוֹנוֹ כִּי טַבַּע הַטוֹב
לְהִטִּב.

וְעַל דֶּרֶךְ זֶה פְּרוֹשׁ (זוֹהַר וִיקְרָא ז:): יִשְׂרָאֵל
מִפְּרִנְסִין לְאֲבִיהֶם בְּשִׁשְׁמִים וְכו'. כִּי כְּשֶׁהֵם
טוֹבִים וְרְאוּיִים לְקַבֵּל הַשְׁפַּעְתּוֹ יִתְבַּרְךָ
שֶׁצִּמְאִים לְקַבֵּל הַשְׁפַּע מִתּוֹךְ בַּחֲנִינֵי אֵינִן וּבִיטוֹל
הִישׁ, הֵם מִשְׁפִּיעִים תַּעֲנוּג לֹו יִתְבַּרְךָ. מִה
שְׁאֵינִן כֵּן לְהַפְּךָ ח"ו, אֵזִי הוּא מְכַרֵּחַ לְצִמְצוּם
הַשְׁפַּעְתּוֹ וְתַעֲנוּגוֹ מִמֶּנּוּ כְּבִיכּוֹל.

